

се сръбскій говори са некимъ частима пограничный земяла управљно и на цинкусу резано одъ проф(есор)а К. Дежардена. У Београду, 1853“.

Споредъ тая карта, сръбски се говори на югъ отъ линията, която съединява Рѣка (Фиуме) съ Сегединъ въ Маджарско и съ устието на Тимокъ; на западъ линията върви отъ Рѣка по Адриатическия брѣгъ та близо до Шкодра. Югоизточната пѣкъ граница, която дѣли сръбския говоръ отъ албанския и българския, е посочена въ тукъ приложения изводъ отъ сжщата карта, стр. 270. Споредъ това цѣла Македония остава въ българската говорна областъ. Говорната гранична линия иде отъ Призрѣнъ до устието на Тимока, като оставя Скопје, Гиляни, Враня, Лѣсковецъ, Пиротъ (Шаркѡй), Муштафа-паша-паланка въ българската частъ.

1853 г.

№ 152.

Сръбски земи.

Прѣзъ 1853 год. сръбитѣ Янковичъ и Груичъ, единиятъ студентъ въ Парижъ, другиятъ въ Берлинъ, издадоха на френски езикъ книга, съ която да запознаятъ европейския свѣтъ съ южнитѣ славѣни, главно съ сръбитѣ: Iankovitch et Grouitch, *Slaves du sud*. Paris 1853. На страници 74—77 се изреждатъ всички крайща, дѣто тогава живѣли сърби, именно: 1. Войводина (Банатъ, Срѣмъ и Бачка), 2. Славония, 3. Далмация, 4. Истрия, 5. Рагуза (Дубровникъ), 6. Бока Которска, 7. Черна-гора, 8. Метохия (la Métohie ou ancienne Serbie), 9. Босна, 10. Херцеговина, 11. Сърбия (тогава княжеството). Отъ това се вижда, че Македония никакъ не е смѣтана за областъ населена съ сърби, а освѣнъ това подъ името Стара-Сърбия (ancienne Serbie) тогава сж разбирали покраината Метохия, на сѣверъ отъ Шаръ-планина, между Пекъ и Дяково.¹⁾

¹⁾ Сръбскиятъ историкъ Медаковичъ съобщава отъ кога е влѣзло въ употреба това ново име — Стара-Сърбия. Той казва: „Отъ нѣколко години, именно откато се създаде княжество Сърбия и доби политическо име и свои опрѣдѣлени граници, често се слуша, за ония сръбски мѣста, които нѣкога сж били сърце на държавата и на цѣлия сръбски народъ, да се наричатъ Стара-Сърбия“ (Дан. Медаковић, Повѣстница Србског народа, кн. III, Нови Сад 1852 г., стр. 76).